

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 220/2019-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. novembra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho prerokoval prijatý návrh prezidenta Slovenskej republiky Andreja Kisku, [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Ladislavom Scholczom, Krmanova 16, Košice, na preskúmanie uznesenia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií č. 345 zo 14. mája 2019 v konaní vedenom pod sp. zn. P/37/17/K, prijatého podľa ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení neskorších predpisov a takto

r o z h o d o l :

1. Uznesenie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií č. 345 zo 14. mája 2019 v konaní vedenom pod sp. zn. P/37/17/K podľa ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení neskorších predpisov **zrušuje a vec vracia** Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií na ďalšie konanie.

2. Prezidentovi Slovenskej republiky Andrejovi Kiskovi p r i z n á v a trovy konania v sume 415,51 € (slovom štyristopätnásť eur a päťdesiatjeden centov), ktoré je Výbor Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií p o v i n n ý vyplatiť na účet jeho právneho zástupcu advokáta JUDr. Ladislava Scholcza, Krmanova 16, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 220/2019-17 z 5. septembra 2019 prijal na ďalšie konanie návrh prezidenta Slovenskej republiky Andreja Kisku, [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „navrhovateľ“), na preskúmanie uznesenia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor“) č. 345 zo 14. mája 2019 v konaní vedenom pod sp. zn. P/37/17/K (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“), prijatého podľa ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „ústavný zákon o ochrane verejného záujmu“ alebo aj „ústavný zákon“).

2. Výbor napadnutým rozhodnutím rozhodol, že navrhovateľ neuviedol v oznámeniach funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov, podaných za kalendárne roky 2013 a 2014, existenciu záväzku voči obchodnej spoločnosti KTAG, s. r. o., Poprad, čím porušil čl. 7 ods. 1 písm. e) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, za čo mu uložil pokutu v sume zodpovedajúcej trojnásobku mesačného platu verejného funkcionára podľa čl. 9 ods. 10 písm. b) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu.

3. Navrhovateľ pred ústavným súdom svoje námietky proti napadnutému rozhodnutiu výboru rozdeľuje do dvoch skupín, a to na skutkové a právne dôvody, ktorými argumentuje porušenie svojich základných práv podľa čl. 1 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“).

4. Navrhovateľ medzi skutkové dôvody svedčiace o porušení jeho označených práv radí skutkový záver výboru, že neuviedol existenciu záväzku voči obchodnej spoločnosti KTAG, s. r. o., Karpatská 3256/15, Poprad, IČO 31 686 575, napriek skutočnosti, že *„tak ja ako aj obchodná spoločnosť sme popreli, vychádzajúc z účtovníctva spoločnosti existenciu akéhokoľvek záväzku voči mne“*. V tejto súvislosti tiež uvádza, že *„správca dane uviedol, že žiaden môj záväzok nezistil, hoci preveril účtovníctvo spoločnosti aj iné daňové doklady“*. Ďalej tvrdí, že *„ani správy finančnej správy neobsahujú žiaden záver o tom, že by som bol zaviazaný voči obchodnej spoločnosti na peňažné plnenie...“*.

5. Vychádzajúc z uvedeného, navrhovateľ je toho názoru, že hoci výbor vykonal *„nejaké dokazovanie“*, jeho výsledky *„ignoroval“* a dospel k záveru o existencii *„imaginárneho záväzku“*. V tejto súvislosti uvádza, že *„napriek tomu, že žiaden objektívny dôkazný prostriedok nepriniesol poznatok o existencii môjho záväzku voči obchodnej spoločnosti, výbor pre nezlučiteľnosť funkcií skonštatoval, že uhradenie výdavkov touto spoločnosťou súvisiacich s mojom prezentáciou, ktoré táto spoločnosť v konečnom dôsledku vyňala zo svojich výdavkov, je skutkový základ pre záver, že voči mne vznikol určitý druh záväzkového vzťahu bez preukázateľného dôvodu“*. Na podporu svojej argumentácie pripojil aj kópiu listiny *„odborného posudku BMB Partners s. r. o.“*, označenej ako *„Účtovanie a vykazovanie záväzkov z pohľadu Zákona o účtovníctve“* zo 16. mája 2019, z ktorej má vyplývať záver, že navrhovateľ preto *„neuviedol vo svojom majetkovom priznaní ani v oznámení funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov verejného funkcionára pohľadávky, záväzky ani iný majetkový prospech súvisiaci s jeho kampaňou v rokoch 2013 a 2014, lebo neexistovali“*. Táto skutočnosť má byť podľa názoru navrhovateľa preukázateľná aj v *„účtovnej závierke spoločnosti KTAG“*.

6. Na základe uvedenej argumentácie navrhovateľ tvrdí, že výbor *„prekrútil skutkový stav a z neexistencie záväzku prijal záver o existujúcom záväzku nepreukázateľného pôvodu“*.

7. Porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy navrhovateľ vidí v tom, že *„pred prijatím napadnutého uznesenia som nedostal možnosť sa vyjadriť k postupom výboru pre nezlučiteľnosť a k dodatočným správam správcu dane ako aj finančnej správy“*.

8. Navrhovateľ v tejto súvislosti argumentuje tým, že výbor rozhodol *„v rozpore s právom na vypočutie“*.

9. Medzi právne dôvody svojho návrhu navrhovateľ radí tvrdenie, že kategória *„určitého druhu vzázkového vzťahu bez preukázateľného dôvodu“* neexistuje a tieto nepomenované záväzky sú *„výmyslom výboru“* a *„právnym nezmyslom“*. Aj z tohto dôvodu navrhovateľ nepovažuje napadnuté rozhodnutie za preskúmateľné, riadne odôvodnené a nestranné, ale naopak za svojvoľné, porušujúce jeho práva podľa čl. 1 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy.

10. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhovateľ žiada, aby ústavný súd podľa § 239 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nálezom zrušil napadnuté rozhodnutie výboru vydané v konaní podľa ústavného zákona o ochrane verejného záujmu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a zaviazal výbor k náhrade trov konania.

II.

Vyjadrenie výboru a replika navrhovateľa

11. Ústavný súd ešte pred prijatím návrhu na ďalšie konanie si vyžiadal dotknutý spis výboru.

12. Po prijatí návrhu na ďalšie konanie ústavný súd vyzval výbor na vyjadrenie sa k návrhu. Výbor sa k návrhu navrhovateľa v lehote určenej ústavným súdom nevyjadril.

III.

Právne východiská a relevantná právna úprava

13. Zmyslom a účelom ústavného zákona je zabezpečiť právny mechanizmus ochrany verejného záujmu pri výkone verejných funkcií, spočívajúci v zamedzení vzniku rozporu osobných záujmov verejných funkcionárov s uvedeným verejným záujmom v súvislosti s výkonom verejnej funkcie a predchádzať zneužívaniu verejnej funkcie, prípadne zneužívaniu postavenia s ňou spojeného na osobný prospech. Zmyslom konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov je preveriť plnenie ústavného zákona.

14. Výbor má pri výkone pôsobnosti a právomoci vyplývajúcich mu z ústavného zákona postavenie verejnomočenského orgánu sui generis. Taktiež konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov je konaním sui generis, upraveným ústavným zákonom (konkrétne čl. 9 a nasl. ústavného zákona), v rámci ktorého výbor v konečnom dôsledku rozhoduje o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach verejných funkcionárov, vyplývajúcich verejným funkcionárom predovšetkým z čl. 4 až čl. 8 ústavného zákona.

15. V tomto prípade je základnou otázkou, aké princípy upravujú a vzťahujú sa na konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov, vedené výborom. Samozrejmosťou však bez ohľadu na ďalej popísané princípy zostáva povinnosť výboru procesne postupovať a konať vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov iba v rozsahu a spôsobom, ako to upravuje ústavný zákon.

16. Primárne (avšak nie výlučne) musí byť (za použitia gramatického a teleologického výkladu) zohľadnenie tých ustanovení ústavného zákona, ktoré upravujú samotné konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov, a to s cieľom abstrahovať z takto vymedzeného normatívneho textu ústavného zákona spoločný princíp, upravujúci konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov.

17. Podľa čl. 9 ods. 2 ústavného zákona orgán, ktorý uskutočňuje konanie podľa odseku 1, začne konanie z vlastnej iniciatívy, ak jeho zistenia nasvedčujú tomu, že verejný funkcionár v oznámení podľa čl. 7 alebo čl. 8 uviedol neúplné alebo nepravdivé údaje alebo že verejný funkcionár nespĺnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené týmto ústavným zákonom alebo zákonom, alebo na základe riadne odôvodneného podnetu, z ktorého je zrejmé, kto ho podáva, ktorého verejného funkcionára sa týka, a čo sa namieta.

Podľa čl. 9 ods. 4 ústavného zákona orgán podľa odseku 1 umožní verejnému funkcionárovi, proti ktorému sa vedie konanie, aby sa vyjadril k podnetu; ak je to potrebné vykoná ďalšie dokazovanie.

Podľa čl. 9 ods. 6 ústavného zákona ak sa v konaní preukázalo, že verejný funkcionár nespĺnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené týmto ústavným zákonom alebo zákonom, alebo v oznámení podľa čl. 7 alebo čl. 8 uviedol neúplné alebo nepravdivé údaje, rozhodnutie obsahuje výrok, v ktorom sa uvedie, v čom je konanie alebo opomenutie verejného funkcionára v rozpore s týmto ústavným zákonom alebo zákonom, odôvodnenie a poučenie o opravnom prostriedku. Rozhodnutie obsahuje aj povinnosť zaplatiť pokutu podľa odseku 10.

Podľa čl. 9 ods. 8 písm. a) ústavného zákona rozhodnutím podľa odseku 6 sa vysloví strata mandátu alebo strata verejnej funkcie, ak sa v predchádzajúcom konaní proti

verejnému funkcionárovi právoplatne rozhodlo, že nesplnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené týmto ústavným zákonom alebo zákonom, alebo v oznámení podľa čl. 7 alebo čl. 8 uviedol neúplné alebo nepravdivé údaje.

Podľa čl. 9 ods. 12 ústavného zákona ak sa v konaní nepreukázalo, že verejný funkcionár nesplnil alebo porušil povinnosť, orgán rozhodne o zastavení konania.

18. Z citovaných ustanovení ústavného zákona možno spoľahlivo vyvodit', že ústavodarca upravením a zdôraznením (v rámci konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov) právnych inštitútov (najmä procesnoprávných), napr. dokazovanie („ak je to potrebné, vykoná ďalšie dokazovanie“), riadne zisťovanie stavu veci („ak sa v konaní preukázalo“, resp. „ak sa v konaní nepreukázalo“), povinnosť podnecovateľa riadne odôvodniť podnet („na základe riadne odôvodneného podnetu“), zároveň reflektoval princíp uplatňovaný v „štandardných“ procesoch (napr. správnom, civilnom alebo trestnom konaní, pozn.), aby rozhodnutie orgánov verejnej moci (v tomto prípade výboru), nadaných právomocou rozhodovať v konaní o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb (v tomto prípade verejných funkcionárov) a právnických osôb, boli založené na správnom a v dostatočnom rozsahu zistenom skutkovom stave veci.

19. Sekundárne (avšak nie konečne) je potrebné akcentovať aj ďalšie princípy demokratického právneho štátu formujúce každé konanie, v rámci ktorého orgán verejnej moci rozhoduje o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb. Tieto nachádzame v Ústave Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v čl. 46 a nasl. (základné právo na súdnu a inú právnu ochranu), v prerokúvanom prípade konkrétne v čl. 46 ods. 1 ústavy. V prípade konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov pred výborom v zmysle ústavného zákona pôjde o princípy spojené so základným právom na inú právnu ochranu.

20. Vzhľadom na obligatórne ukládanie sankcií (alebo iných povinností) v prípade nesplnenia alebo porušenia povinnosti alebo obmedzenia ustanoveného ústavným zákonom alebo zákonom (čl. 9 ods. 6 až 8 ústavného zákona) je ďalej potrebné zohľadniť aj princípy

vzťahujúce sa na správne trestanie [nemá sa na mysli pojem „správne“ stricto sensu, ale v širšom poňatí, zahŕňajúc aj konania sui generis, majúce povahu „administratívnu“, kam možno aj vzhľadom na už popísané východiská zaradiť i konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona (m. m. II. ÚS 188/2014)].

21. V neposlednom rade je potrebné tiež pripomenúť, že v zmysle ustálenej judikatúry má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy (IV. ÚS 77/02, I. ÚS 82/07).

IV.

Posúdenie veci ústavným súdom

22. Aplikujúc už uvedené závery na konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov pred výborom v navrhovateľovej veci, ústavný súd konštatuje, že v konaní vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov musí byť bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že verejný funkcionár nesplnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené ústavným zákonom alebo zákonom (čl. 9 ods. 6 ústavného zákona).

23. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom spisu výboru sp. zn. P/37/17/K, ako aj so samotným napadnutým rozhodnutím výboru a konštatuje, že rozhodnutie je ako celok ústavne neudržateľné. Výbor v napadnutom uznesení rozhodol týmto výrokom:

„... verejný funkcionár Andrej Kiska, prezident Slovenskej republiky tým, že v oznámeniach funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov podaných za kalendárne roky 2013 a 2014 podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona e. 545/2005 Z. z. neuviedol v časti D) Majetkové pomery/d) existenciu záväzku, ktorého predmetom je peňažné plnenie v menovitej hodnote presahujúcej 35-násobok minimálnej mzdy, porušil povinnosť ustanovenú v čl. 7 ods. 1 písm. e) ústavného zákona

č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z.;...“

24. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že vo veciach administratívneho trestania skutok (popis skutkového deja, pozn.) uvedený vo výrokovvej časti rozhodnutia musí byť individualizovaný do tej miery, aby nebol zameniteľný s iným skutkom. Taktiež musí byť formulovaný zrozumiteľne a jednoznačne. Rozhodnutie o uložení administratívnej verejnoprávnej sankcie musí byť odôvodnené tak, aby všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré zakladajú porušenie povinnosti, boli presne špecifikované a preukázané relevantnými dôkazmi.

25. Podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona verejný funkcionár je povinný do 30 dní odo dňa, keď sa ujal výkonu verejnej funkcie, a počas jej výkonu vždy do 31. marca podať písomné oznámenie za predchádzajúci kalendárny rok. Z uvedeného vyplýva povinnosť verejného funkcionára podať oznámenie pri ujatí sa výkonu verejnej funkcie a následne raz ročne. Teda prípadné porušenie tejto povinnosti možno konštatovať v súvislosti s konkrétnym oznámením. Pokiaľ by došlo k opakovanému porušeniu povinnosti verejného funkcionára, potom je potrebné formulovať výrokovú časť rozhodnutia tak, že porušenie ústavného zákona v súvislosti s oznámením podľa § 7 ods. 1 ústavného zákona bude formulované vo výrokovvej časti samostatne, čo sa týka každého porušenia povinnosti (porušenie konkrétnej povinnosti pri nástupe do funkcie, porušenie konkrétnej povinnosti za ten-ktorý kalendárny rok atď.). V opačnom prípade možno konštatovať, že výroková časť rozhodnutia nie je formulovaná jednoznačne a určito.

26. Výbor vo výrokovvej časti napadnutého rozhodnutia uviedol, že v „oznámeniach... podaných za kalendárne roky 2013 a 2014... neuviedol... existenciu záväzku, ktorého predmetom je peňažné plnenie v menovitej hodnote presahujúcej 35-násobok minimálnej mzdy, porušil povinnosť v čl. 7 ods. 1 písm. e) ústavného zákona“. Z uvedenej formulácie podľa názoru ústavného súdu nie je možné bez pochybností ustáliť, či ide o uloženie sankcie za porušenie povinnosti, ktorej sa verejný funkcionár dopustil

opakovane, t. j. v roku 2013 aj v roku 2014, ani či je uložená samostatne alebo v súhrne. Už len tento nedostatok sám osebe je dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia výboru.

27. Ústavný súd ani po oboznámení sa s obsahom odôvodnenia napadnutého rozhodnutia výboru nedokázal jednoznačne ustáliť, či v okolnostiach veci malo ísť o opakované porušenie, resp. porušenie za konkrétny rok. Výbor totiž v relevantnej časti odôvodnenia svojho napadnutého uznesenia uviedol: „*Verejný funkcionár podal oznámenie prvýkrát v roku 2014 za rok 2013 a výbor má za to, že už v tomto oznámení mal predmetný záväzok uviesť. K vzniku zodpovednostného vzťahu verejného funkcionára za porušenie čl. 7 ods. 4 písm. d) ústavného zákona došlo v roku 2014 tým, že v oznámení za kalendárny rok 2013 neuviedol existenciu svojho záväzku a následne ju neuviedol ani za kalendárny rok 2014.*“

28. Ústavný súd po posúdení obsahu odôvodnenia napadnutého uznesenia výboru konštatuje, že výbor nedostatočne vysvetlil skutkové zistenia, na ktorých založil svoj záver o tom, že sťažovateľ neuviedol v oznámení záväzok prevyšujúci 35-násobok minimálnej mzdy. V odôvodnení napadnutého uznesenia sa výbor odvoláva na obsah dokumentov doručených výboru bez bližšej konkretizácie relevantných údajov, s odvolaním sa na daňové tajomstvo podľa § 11 ods. 2 a 3 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Výbor svojím hlasovaním rozhodol o tom, že uhradenie (bližšie nekonkretizovaných, pozn.) výdavkov súvisiacich s prezentáciou Andreja Kisku, presahujúcich sumu 35-násobku minimálnej mzdy, „*ktoré KTAG, s. r. o. v dodatočných daňových priznaniach vyňala z výdavkov... považuje za vznik určitého druhu záväzkového vzťahu bez preukázateľného dôvodu*“. Svoj záver výbor nijakým spôsobom neodôvodnil.

29. Ústavný súd ako notoriu uvádza, že záväzky vznikajú z právnych úkonov (najmä zmlúv), z protiprávnych úkonov a protiprávnych stavov (deliktuálne záväzkové vzťahy), rozhodnutím súdov a iných orgánov, z bezdôvodného obohatenia, prípadne priamo ex lege (Vojčík, P. a kol. Občianske právo hmotné. 2. zväzok, 2. vydanie. Plzeň : Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2018. s. 28, ISBN 978-80-7380-719-1). Výbor

vo svojom rozhodnutí neuviedol, na základe čoho mal navrhovateľovi vzniknúť záväzok (dôvod), nekvalifikoval ho jednoznačným spôsobom (druh), neuviedol ani jeho rozsah (výšku) a ani to, že takýto záväzok existoval v rozhodnom čase (t. j. v čase ujatia sa verejnej funkcie alebo v neskoršom čase).

30. Ústavný súd tak konštatuje, že výbor v napadnutom uznesení náležite neodôvodnil, a o to menej preukázal rozhodné skutočnosti pre sankcionovanie verejného činiteľa, a to existenciu konkrétneho záväzku, ktorého predmetom bolo peňažné plnenie existentné v rozhodnom čase a vo výške stanovenej v čl. 7 ods. 4 písm. d) ústavného zákona, ktorý záväzok sťažovateľ neuviedol v oznámení. Ústavný súd preto považuje napadnuté rozhodnutie výboru za arbitrárne a svojvoľné.

31. Za nemenej podstatné ústavný súd považuje procesné garancie v tom-ktorom konaní pred orgánom verejnej moci. Ako už bolo uvedené, výbor za zistené porušenie ústavného zákona ukladá sankciu (čl. 9 ods. 6 ústavného zákona), teda rozhodovanie výboru o porušení povinností podľa ústavného zákona možno pokladať za administratívnoprávne trestanie, na ktoré sa vzťahujú záruky spravodlivého procesu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, resp. záruky podľa čl. 46 až čl. 48 ústavy.

32. Navrhovateľ v tomto smere výboru vyčítal skutočnosť, že výbor nedal navrhovateľovi priestor sa vyjadriť k vykonávaným dôkazom po jeho vyjadrení doručenom 10. a 12. októbra 2017 po tom, čo výboru boli doručené viaceré písomnosti od správcu dane a finančnej správy. O tejto skutočnosti sa ústavný súd presvedčil nielen z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, ale aj z obsahu doručeného spisu výboru sp. zn. P/37/17/K. Závažnosť tohto pochybenia je znásobená tým, že výbor o tieto dôkazy následne oprel svoje rozhodnutie. Uvedené postačuje pre konštatovanie, že v napadnutom konaní navrhovateľa, ktoré bolo zavŕšené vydaním napadnutého rozhodnutia, došlo k porušeniu princípu rovnosti zbraní a práva vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom, čo samo osebe je dostačujúcim dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia výboru.

V.

Záver

33. Podľa § 239 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde ústavný súd nálezom zruší rozhodnutie príslušného orgánu verejnej moci a vec mu vráti na ďalšie konanie, ak zistí, že rozhodnutie nie je v súlade s ústavou alebo príslušnými právnymi predpismi vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov.

34. Keďže ústavný súd zistil, že napadnuté rozhodnutie je v rozpore s ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu, napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil výboru na ďalšie konanie.

35. Podľa § 239 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd zruší rozhodnutie príslušného orgánu verejnej moci a vec mu vráti na ďalšie konanie, je tento orgán verejnej moci viazaný právnym názorom ústavného súdu.

36. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

37. Ústavný súd navrhovateľovi priznal úhradu za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie návrhu) v súlade príslušnými ustanoveniami vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, a to za dva úkony vykonané v roku 2019 (prevzatie a príprava právneho zastúpenia, písomné podanie sťažnosti), a to každý úkon 163,33 €, t. j. spolu 326,66 €, čo spolu s režijným paušálom dvakrát 9,80 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 346,26 €. Keďže advokát JUDr. Ladislav Scholcz je platcom dane z pridanej hodnoty (ďalej aj „DPH“), čo bolo ústavným súdom overené v príslušnom zozname daňových subjektov registrovaných pre daň z pridanej hodnoty, uvedená suma bola zvýšená o DPH vo výške 20 % podľa § 18

ods. 3 vyhlášky a podľa zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov. Ústavný súd teda celkovo priznal úhradu trov vo výške 415,51 € (bod 2 výrokovej časti tohto nálezu).

38. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. novembra 2019

Jana Laššáková
predsedníčka senátu